

Exercici 3

[4 punts en total]

Trieu UNA de les tres opcions següents (A, B o C) i responeu a les qüestions corresponents.

OPCIÓ A

Creeu una escena teatral (d'entre dues-centes cinquanta i tres-centes paraules) que contingui elements del gènere del suspens a partir de les pautes següents:

Situació: [1 punt]

— A ha de fer X aquí i ara, però no ho pot fer sense ajuda.

Circumstàncies i antecedents de A (cal escollir, com a mínim, una de les propostes següents):
[2 punts]

— X tindrà conseqüències irreversibles per al futur de A.

— B i C es mostren disposats a ajudar A.

— Un dels dos (B o C) vol que A fracassi —qui?, per què?— però A no ho sospita, almenys inicialment.

— La relació entre A i B és recent, però amb C és més antiga.

— B i C tenen motius secrets per a odiar-se.

— Cadascun dels tres personatges surt d'escena una vegada.

Final: [1 punt]

— Ningú no aconsegueix el seu objectiu inicial (hi pot haver, però, un canvi d'objectiu en algun dels tres personatges).

OPCIÓ B

Analitzeu l'escena següent de *Hamlet*, de William Shakespeare (amb traducció de Joan Sellent), tenint en compte les qüestions que s'indiquen a continuació del text.

ESPECTRE: Vet aquí, doncs, com, mentre jo dormia,
la mà del meu germà va arrabassar-me
vida, reina i corona al mateix temps,
i així, en la flor dels meus pecats, desprevingut,
privat dels olis sants i del penediment,
vaig ser enviat a rendir comptes amb el pes
de tots els meus defectes a l'esquena.
Oh, és horrible, horrible, més que horrible!
Si encara no ets un fill desnaturalitzat,
no deixis que l'alcova reial de Dinamarca
sigui un llit de luxúria i d'incest.

[...]

Adeu, adeu, adeu. I recorda't de mi.

HAMLET: [...] ;Que em recordi de tu?

Sí, pobre espectre: mentre la memòria
conservi un lloc en aquest globus trastornat.

;Que em recordi de tu? Sí: de les taules
de la meva memòria n'esborraré
tots els records banals [...],

i no viurà res més que la teva ordre
en el llibre i volum del meu cervell,
sense contaminar-se amb coses més vulgars.

[...]

Oh canalla, canalla, maleït
canalla somrient! El meu quadern...
hi he d'anotar que un home pot somriure,
somriure, i ser un canalla al mateix temps.

- a) Esmenteu una característica del teatre del Renaixement anglès que s'observi a l'escena.
[1 punt]
- b) Digueu quina és la situació que planteja l'escena i a quin gènere pertany l'obra, i mencio-
neu una característica de cadascun dels personatges que hi apareixen.
[2 punts]
- c) Comenteu algun altre recurs expressiu de l'obra (l'ús de l'espai escènic, la construcció
dramàtica del text, etc.) que observeu a l'escena.
[1 punt]

OPCIÓ C

Analitzeu, utilitzant entre dues-centes i dues-centes cinquanta paraules, com la crítica teatral següent descriu l'experiència dels espectadors i en quins elements es basa per a expressar-la. Per a dur a terme l'anàlisi, tingueu en compte les pautes següents, a més d'altres elements que considereu pertinents:

- a) Digueu si la crítica fa referència a aspectes temàtics, polítics o ideològics de l'obra o a altres aspectes.
[1 punt]
- b) Expliqueu si té en compte la realització escènica de l'obra i de quina manera.
[2 punts]
- c) Relacioneu algun dels elements que subratlla la crítica amb la vostra pròpia experiència com a espectador o espectadora d'una obra que hàgiu vist.
[1 punt]

Les màquines de parlar

*Albert Arribas dirigeix 'Verbagàlia' a la Sala Atrium, dos monòlegs de Víctor Català
que mai no s'havien representat professionalment*

Quan el teatre es fa bé, també agrada. Sobretot si es fa amb rigor. I si una cosa té l'Albert Arribas, és que és un home rigorós. [...] Només faltava que entrés a l'equació la Víctor Català: una altra bèstia nostrada, amb els monòlegs *La tieta* i *Verbagàlia*. [...] Dues altres bèsties en escena, la Paula Blanco i l'Oriol Genís, posen cos i ànima a les paraules de la Víctor. No us perdéssiu pas aquesta joia a la renovada Sala Atrium. [...]

Quan accedim a la sala, ells dos ja hi són, ben assegudets. «El pedestal són les sabates», deia Joan Brossa. En aquest cas, el pedestal no és de cartó pedra (construït a l'imprescindible Taller d'Escenografia Castells). Paula Blanco i Oriol Genís seuen, pacients, amb una actitud entre el tedi de la sala d'espera i la resignació de la condemna (auto)imposada. L'escenari és una caixa negra, ara sense aquelles dues portes que tant condicionaven les posades en escena a l'antiga Atrium. [...]

El «no-lloc» que és un escenari quan està despullat de tot decorat pot recordar un purgatori, on aquestes dues animetes en pena esperen el seu torn. L'espectacle són els dos monòlegs, un rere l'altre, amb els dos actors asseguts tota l'estona i vestits en tons ocres i marrons (vestuari de Manuel Mateos). La primera a parlar és *La tieta*, i Arribas fa que Blanco digui les acotacions que descriuen la

cambrà de la protagonista. [...] Paula Blanco manté tota l'estona els peus clavats al pedestal, mentre balanceja lleugerament el cos i la veu: Arribas fa que comenci a parlar molt a poc a poc, i de mica en mica anirà augmentant la velocitat, alhora que anirà apujant la llum que illumina l'escena. [...] I quin gust tornar a veure la Paula Blanco dalt d'un escenari.

Sense pausa ni transició, d'un monòleg passem a l'altre. Oriol Genís ha esperat i escoltat pacientment la seva *partenaire*, i ara li toca parlar. [...] El seu monòleg també comença amb calma, però quan agafa velocitat l'actor el fa anar per allà on vol. [...] Xerrar, criticar, cantar, remugar... el personatge vomita les paraules de forma patològica («l'enraonar és com una purga») i es vanta que en una ocasió va estar parlant divuit hores seguides.

[...] Feu-me un favor i aneu a la Sala Atrium: [...] veureu un espectacle que tracta el nostre patrimoni teatral amb intel·ligència i ens demostra que encara tenim molts tresors per descobrir.

Text adaptat a partir d'un article d'Oriol PUIG TAULÉ. *Núvol* [en línia] (19 novembre 2024)

FORMACIOMIRO.COM
PART D'UN EXAMEN OFICIAL